

## Arrest

nr. 245 339 van 1 december 2020  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS  
Lange Lozanastraat 24  
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.**

### **DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 29 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 november 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9<sup>ter</sup> van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHRUIERS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Indiase nationaliteit te zijn.

Op 24 november 2017 wordt zij gemachtigd tot een verblijf van één jaar op grond van artikel 9<sup>ter</sup> van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 18 december 2018 vraagt zij de verlenging van haar verblijf aan.

Op 12 maart 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing waarbij de verlenging van haar beperkt verblijf in het raam van haar gegrond verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet langer toegestaan wordt. Het beroep tegen deze beslissing wordt op 23 augustus 2019 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 225 136.

Op 9 november 2019 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 27 november 2019 verklaart de gemachtigde van de bevoegde minister deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 09.11.2019 bij onze diensten werd ingediend door:*

S.S. (...) (R.R.: (...))  
nationaliteit: India  
geboren te Chak Bamu op (...).1967  
adres: (...)

*in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Reden(en):*

*Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.*

*Op 18.12.2018 werd een aanvraag om machtiging tot verlening van verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 09.11.2019 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 25.11.2019 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.*

*Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).*

*Echter het voorgelegde medische getuigschrift (en bijlagen) bevat eveneens medische elementen die niet eerder werden aangehaald door betrokkene :*

*Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-arts of arts aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.*

*Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 25.11.2019 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat deze ziekte een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van*

*betrokkene, noch een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.*

*Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan J.S. (...) te willen overhandigen.”*

## 2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van “*substantiële vormvereisten en machtsoverschrijding (openbare orde)*”.

Het middel luidt als volgt:

### *“ALGEMEEN*

*1. In de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 27 november 2019 wordt gesteld dat de aangehaalde medische situatie van de verzoekende partij niet kan weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter Vreemdelingenwet.*

*Artikel 9ter Vreemdelingenwet stelt als volgt:*

*De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico in houdt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.*

*De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.*

*De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.*

*Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.*

*De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.*

*De gemachtigde verwijst ter onderbouwing van dit besluit naar het gevoerde onderzoek door de arts-adviseur van 25 november 2019.*

### *A. DE AANVRAAG EN MEDISCHE SITUATIE VAN JASWANT SINGH*

*2. Door de verzoekende partij werd op 9 november 2019 een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend.*

*De verzoekende partij voegde een standaard medisch attest, opgesteld door Dr. E.B. (...), toe bij dit schrijven onder stuk 2. Dit standaard medisch attest werd opgesteld op 6 november 2019 en voorzien van de duidelijke identificatiegegevens van de verzoekende partij.*

*Met deze documenten werd de medische situatie van de heer J.S. (...) beschreven, op basis waarvan de aanvraag werd ingediend.*

## B. HET OORDEEL VAN DE ARTS-ADVISEUR OVER DE ZIEKTE VAN JASWANT SINGH

3. Het is komt aan de arts-adviseur toe om deze te beoordelen, zoals verplichtend gesteld door artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet:

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies in winnen van deskundigen.

De arts-adviseur dient bijgevolg volgende elementen te beoordelen:

- of de vreemdeling lijdt aan een ziekte en dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling;
- wat de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft zijn;
- van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte;
- haar graad van ernst;
- en de noodzakelijk geachte behandeling.

Al deze elementen dienen beoordeeld te worden door de arts-adviseur. Dit volgt rechtstreeks uit artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet. De formele motiveringsverplichting geeft vervolgens aan de betrokken vreemdeling de garantie dat deze beoordeling kenbaar moet worden gemaakt in de genomen beslissing.

Op basis van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet kan een aanvraag onontvankelijk worden verklaard indien de ingeroepen ziekte of aandoening "kennelijk" niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Uit de memorie van toelichting blijkt dat deze onontvankelijkheidsgrond van toepassing is wanneer de ziekte een manifeste gebrek aan ernst vertoont en geen aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging. (Parl.St. Kamer 2011-2112, doc nr. 53K1824/001, 4)

4. Door de arts-adviseur wordt vooreerst gesteld "dat de aangehaalde diagnoses en behandelingen identiek zijn aan deze die werden vermeld in het SMG van de aanvraag dd. 18- 12-2018", maar de arts-adviseur merkt vervolgens wel op dat er sprake is van een "verandering van medicatie van de combinatie van descovy (emtricitabine en tenofovir) en tivacay (dolutegzavir naar biktarvy (combinatie preparaat tenofovir, emtricitabine en bictegravir)".

De arts-adviseur is derhalve van oordeel dat er weldegelijk "nieuwe" elementen werden aangehaald in het standaard medisch getuigschrift (gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf van 9 november 2019).

Anders gesteld: deze elementen werd niet eerder ter ondersteuning van een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet in hoofde van verzoeker ingeroepen. Hierdoor worden deze medische elementen niet onder artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet gecatalogiseerd door verweerder.

De arts-adviseur wijst - ter beoordeling van deze elementen - naar "het farmacologisch kompas" (te consulteren via <https://www.bcfi.be/nl/gows/query?number=877#bic>). In het bijzonder verwijst de arts-adviseur naar de hoofding "Vaste associatie bictegravir + emtricitabine + tenofovir alafenamide (Biktary® ▼ hoofdstuk 11.4.3.6)".

Vervolgens stelt de arts-adviseur dat de nood aan omschakeling naar deze medicatie niet zou zijn aangetoond. De vereiste "resistentie" zou niet zijn aangetoond volgens de arts-adviseur of worden vermeld op het standaard medisch getuigschrift, noch is dit een "de novo behandeling".

Hierdoor sluit de arts-adviseur zich aan "bij het eerder gegeven advies".

5. Door de verzoekende partij wordt opgemerkt dat hij wordt opgevolgd door Dr. E. Bottieau van het Instituut voor Tropische Geneeskunde. De betrokken arts is een specialist op zijn gebied.

Op het standaard medisch getuigschrift, zoals gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, werd de noodzaak van de (gewijzigde) medicatie aangehaald.

Uit de wijziging van de medicatie door de behandeld arts van verzoeker, blijkt derhalve

(impliciet) de noodzaak hiertoe. De arts-adviseur draait de rollen echter, ten onrechte, om.

Verzoeker wijst erop dat de wijziging van de medicatie, zoals dit het geval is in de situatie van verzoeker, de noodzaak hiertoe (impliciet) met zich meedraagt. Dit vormt (minstens) een (belangrijke) indicatie waarmee de arts-adviseur diende rekening te houden.

Het oordeel van de arts-adviseur geeft hiermee geen blijk van een nauwkeurig feitenonderzoek en een nauwkeurige beoordeling.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting worden derhalve geschonden, in samenhang gelezen met artikel 9ter, §3, 4° Vreemdelingenwet.

6. In ondergeschikte orde, wijst de verzoekende partij erop dat minstens de formele motiveringsverplichting wordt geschonden. Hoewel het de ambtenaar-geneesheer op zich vrij staat om niet akkoord te gaan met het standpunt dat werd ingenomen door de behandelende artsen van de verzoekende partij in de voorgelegde attesten, dient hij in zijn advies echter wel op een afdoende wijze te motiveren waarom hij tot een andersluidend oordeel komt.

Om tegemoet te komen aan de noodzaak voor de rechtsonderhorige om te kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is gesteund, is het vereist dat de ambtenaar-geneesheer zijn inzichten, beweegredenen en gedachtegang veruitwendigt en op voldoende en concrete wijze motiveert zodat de verzoekende partij in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek tot verblijfmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is geweigerd.

De verzoekende partij merkt op dat door de arts-adviseur niet werd onderzocht wat de gevolgen zouden zijn indien verzoeker opnieuw zou omschakelen naar zijn eerdere medicatie die hij nam. Het staat immers vast dat de medicatie gewijzigd is. Dit heeft als gevolg dat, indien volgens de arts-adviseur deze wijziging niet voldoende zou zijn verantwoord, er opnieuw een wijziging nodig is van zijn medicatie.

Door de arts-adviseur wordt in zijn advies niet weergegeven welke consequenties deze nieuwe wijziging van de medicatie voor verzoeker teweegbrengt. Hierdoor wordt de formele motiveringsverplichting geschonden.

Gelet op bovenstaande blijkt dat het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 25 november 2019 - dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing - niet afdoende is gemotiveerd en dus met een formeel motiveringsgebrek is behept. De bestreden beslissing die, zoals reeds werd gesteld, volledig aan dat advies is opgehangen, is derhalve met hetzelfde gebrek behept.

Minstens geeft het oordeel van de arts-adviseur geen blijk van een nauwkeurig feitenonderzoek en een nauwkeurige beoordeling door met deze - door de arts-adviseur genoodzaakte nieuwe wijziging van de medicatie - rekening te houden. Door de arts-adviseur werd niet onderzocht welke consequenties deze nieuwe wijziging van de medicatie voor verzoeker teweegbrengt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting worden derhalve geschonden, in samenhang gelezen met artikel 9ter, §3, 4° Vreemdelingenwet.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ;
- Artikel 3 van de Wet dd. 29.07.1991;
- het redelijkheidsbeginsel ,
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;
- de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie ten onrechte zou hebben besloten tot de toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet.

De kritiek van de verzoekende partij mist grondslag.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de arts-adviseur na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De verweerder laat gelden dat artikel 9ter van de wet als volgt luidt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. (...) § 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk : 1° (...); 2° (...); 3° (...) 4° (...) 5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige

*aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.” (onderlijning en vetschrift toegevoegd).*

*Uit de voormelde bepaling blijkt dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te verklaren, indien de ingeroepen elementen reeds bij een vorige aanvraag tot verblijfsmachtiging werden ingeroepen.*

*De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen ad infinitum worden ingediend (R.v.V. nr. 135.826 van 5 januari 2015).*

*Verweerder benadrukt dat uit de stukken van het administratief dossier door de arts-adviseur op gedegen wijze werd vastgesteld dat de verzoekende partij zich op een identieke aandoening beroept, dewelke reeds eerder het voorwerp uitmaakte van een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet én dewelke op 12.03.2019 leidde tot een beslissing tot weigering van verlenging van een BIVR, omdat er vanuit medisch standpunt niet langer bezwaar bestond tegen een terugkeer naar het land van herkomst.*

*In haar inleidend verzoekschrift erkent de verzoekende partij ook uitdrukkelijk dat zij zich op dezelfde gezondheidsproblematiek heeft gesteund, maar meent zij dat de arts-adviseur bijkomend onderzoek had moeten voeren betreffende de wijziging van de medicatie van verzoekende partij.*

*Het loutere feit dat de verzoekende partij beweert dat “er een duidelijk verschil is” tussen haar meest recente aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de eerdere aanvraag, doet uiteraard op generlei wijze afbreuk aan het feit dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie op basis van het verleende advies van de arts-adviseur kon worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich op dezelfde medische elementen beroept, als bij de eerdere aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.*

*Uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat wordt verwezen naar HIV-infectie en chronische hepatitis B-infectie met levercirrose. Terwijl uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat met betrekking tot voormelde aandoening reeds werd vastgesteld dat de noodzakelijke opvolging én behandeling in het land van herkomst beschikbaar en toegankelijk is.*

*De verzoekende partij doet in haar inleidend verzoekschrift zelfs niet de minste poging om aannemelijk te maken dat de wijziging van de medicatie maar van enige invloed zou zijn op de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, daar waar aldus reeds eerder werd vastgesteld dat behandeling in India beschikbaar én toegankelijk is.*

*Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij niet ernstig kan ontkennen dat de ingeroepen aandoening beantwoordt aan elementen die reeds in een vorige aanvraag werden ingeroepen, zodat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie allerminst kennelijk onredelijk werd besloten tot de toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet.*

*Het loutere feit dat verzoekende partij door middel van andere standaard medische getuigschriften de medische toestand heeft geactualiseerd, betekent nog niet dat zij het bewijs levert van andere medische gegevens.*

*Zie in die zin:*

*“Een later gedateerd medisch attest is niet noodzakelijk een “nieuw” medisch attest in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er dienen immers “andere” medische gegevens te worden aangebracht.” (R.v.V. nr. 97.029 dd. 13.02.2013)*

*“Het feit dat eerste verzoekster nog steeds ziek is, betekent niet dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw zou moeten worden onderzocht op basis van nagenoeg identieke elementen.” (R.v.V. nr. 107.339 dd. 25.07.2013)*

*De verzoekende partij slaagt er allerminst in aannemelijk te maken dat er sprake is van een gewijzigde graad van ernst, van een nieuwe, gewijzigde behandeling die deze aandoening vereist of dat er sinds de vorige aanvraag sprake is van een gewijzigde situatie in India wat de behandeling van deze aandoening betreft.*

*De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.*

*De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.*

*De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.*

*Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”*

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, en de in artikel 62 van de Vreemdelingenwet vervatte motiveringsplicht,

hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 9ter, §3, 4° en 5° van de Vreemdelingenwet, en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van deze bepaling onontvankelijk wordt verklaard, enerzijds omdat de ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een eerdere aanvrager en anderzijds omdat – wat de niet eerder aangehaalde elementen betreft - de aandoening kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot een machtiging tot verblijf in het Rijk. Hierbij verwijst de verwerende partij naar het aan de bestreden beslissing gevoegde advies van de ambtenaar-geneesheer van 25 november 2019.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in voorliggende zaak is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel verder vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak een onderzoek in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

*"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."*

Deze bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. Concreet houdt deze bepaling in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die

actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

Artikel 9ter, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

*“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”*

De Raad benadrukt dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer behoren (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)).

In de mate dat de verzoekende partij de ambtenaar-geneesheer verwijt geen specialist te zijn terwijl het standaard medisch getuigschrift door de behandelend specialist werd opgesteld, merkt de Raad op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geenszins vereist dat de ambtenaar-geneesheer een specialist moet zijn of enige hoedanigheid in die zin moet melden. De verzoekende partij verduidelijkt niet op basis van welke wettelijke bepaling dit vereist zou zijn. De ambtenaar-geneesheer moet geen blijk geven van een bijzondere expertise om de ingediende medische attesten te beoordelen. Evenmin is hij verplicht zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen omdat een standaard medisch getuigschrift is opgesteld door een geneesheer-specialist. De Raad van State motiveert in het arrest met nummer 225.353 van 6 november 2013 het volgende: *“(…)Het onderzoek en de beoordeling van de medische attesten waarop de vreemdeling zich steunt worden dus aan de ambtenaar-geneesheer overgelaten. Deze laatste wordt volledig vrij gelaten in zijn beoordeling van de medische attesten. Indien hij het noodzakelijk acht, kan hij advies van deskundigen inwinnen. (Parl. St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, 34) Anders dan in het bestreden arrest met het gebruik van de woorden “dan ook” wordt voorgehouden, dient de ambtenaar-geneesheer niet van een bijzondere expertise blijk te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen en is hij niet verplicht om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist is opgesteld. Door zulks toch als vereiste te stellen voor een behoorlijke feitenvinding, miskent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vastgelegde adviesbevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer en voegt hij in wezen aan die bepaling voorwaarden toe die niet in de wet zijn voorzien.(…)”*

Artikel 9ter, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt vervolgens:

*“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :*

- 1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;*
- 2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;*
- 3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;*
- 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;*
- 5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een*



*aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.”*

Het medisch advies van 25 november 2019 dat aan de basis ligt van de bestreden beslissing en er een onlosmakelijk deel van vormt, luidt als volgt:

*“NAAM: J.S. (...)*

*Mannelijk*

*nationaliteit: India*

*geboren te Chak Bamu op (...).1967*

*Art 9ter §3,4° én §3,5°*

*Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 9-11-2019.*

*Aangeleverde medische documenten:*

- *Standaard medisch getuigschrift dd. 6-11-2019 van dr. B. (...), met de volgende informatie:*
  - o *Pathologie van HIC, levercirrose door chronische hepatitis B, plasmocutoom, stabiel en avasculaire necrose heupkoppen.*
  - o *Huidige medicatie llsinopril, amlodipine, asaflow, rovustatine allopurinol en Bikтары*

*Vooreerst vraagt U me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 18-12-2018 en 9-11-2019 te vergelijken (Artikel 9ter §3-5°).*

*Na vergelijking besluiten we dat de aangehaalde diagnoses en behandelingen identiek zijn aan deze die werden vermeld in het SMG van de aanvraag dd.18-12-2018.*

*Evenwel het voorgelegde medische getuigschrift (en bijlage/aanvullingen) bevat eveneens elementen die niet eerder werden ingeroepen nl.: een verandering van medicatie van de combinatie van descovy (emtricitabine en tenofovir) en tivacay (dolutegzavir naar Bikтары (combinatie preparaat tenofovir, emtricitabine en bictegravir).*

*Uit het farmacologisch kompas weerhouden we volgende informatie:*

*Vaste associatie Bictegravir + emtricitabine + tenofovir alafenamide (Bikтары© hoofdstuk 11.4.3.6.)*

*Advies van het BCFI De associatie bictegravir + emtricitabine + tenofovir alafenamide (Bikтары®) is een therapeutische optie voor volwassenen met HIV-1-infectie die niet eerder een antiretrovirale behandeling kregen of die virologisch gecontroleerd zijn met een andere antiretrovirale behandeling.*

*Bictegravir is een nieuw antiretroviraal middel (Integrase-inhibitor) dat gebruikt wordt in vaste associatie met emtricitabine + tenofovir alafenamide (reverse-transcriptaseremmers).*

*Indicatie volgens de SKP. Deze associatie heeft als indicatie de behandeling van volwassenen met HIV-1-infectie zonder huidige of eerdere bewijzen van resistentie tegen de klasse van de integrase-inhibitoren, emtricitabine of tenofovir.*

*<https://www.bcfi.be/nl/gows/query?number=877#blc>*

*Aan geen van bovenvermelde indicaties wordt voldaan: resistentie wordt niet aangetoond of vermeld op het SMG, noch is dit een de novo behandeling.*

*De nood van omschakeling naar andere medicatie wordt niet gestaafd. Daarom sluiten we aan bij het eerder gegeven advies.*

*Bijgevolg stel ik vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel (Artikel 9ter §3 - 4°).*

*Er zijn geen medische contra-indicaties om te reizen.”*

In voorliggende zaak wordt door geen van beide partijen betwist dat de verzoekende partij in het kader van de aanvraag van 9 november 2019 aan dezelfde aandoeningen lijdt als deze waarop de aanvraag tot verlenging van het verblijf om medische redenen van 18 december 2018 is gebaseerd, waaronder HIV. De verzoekende partij meent dat het louter wijzigen van de medicatie voor de behandeling van deze aandoening impliciet blijkt geeft van de noodzaak hiertoe, en zij verwijt de verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer een onzorgvuldig onderzoek.

Uit het standaard medisch getuigschrift van 6 november 2019 blijkt inderdaad dat de verzoekende partij sinds een maand behandeld wordt met biktarvy. De Raad benadrukt dat de ambtenaar-geneesheer niet negeert dat een nieuw medicijn deel uitmaakt van de behandeling, én dat hij in zijn advies uiteenzet en onderbouwt met stukken waarom hij meent dat dit medicijn niet noodzakelijk is, namelijk:

*Evenwel het voorgelegde medische getuigschrift (en bijlage/aanvullingen) bevat eveneens elementen die niet eerder werden ingeroepen nl.: een verandering van medicatie van de combinatie van descovy (emtricitabine en tenofovir) en tivacay (dolutegzavir naar Biktarvy (combinatie preparaat tenofovir, emtricitabine en bictegravir).*

*Uit het farmacologisch kompas weerhouden we volgende informatie:*

*Vaste associatie Bictegravir + emtricitabine + tenofovir alafenamide (Biktarvy© hoofdstuk 11.4.3.6.)*

*Advies van het BCFI De associatie bictegravir + emtricitabine + tenofovir alafenamide (Biktarvy©) is een therapeutische optie voor volwassenen met HIV-1-infectie die niet eerder een antiretrovirale behandeling kregen of die virologisch gecontroleerd zijn met een andere antiretrovirale behandeling.*

*Bictegravir is een nieuw antiretroviraal middel (Integrase-inhibitor) dat gebruikt wordt in vaste associatie met emtricitabine + tenofovir alafenamide (reverse-transcriptaseremmers).*

*Indicatie volgens de SKP. Deze associatie heeft als indicatie de behandeling van volwassenen met HIV-1-infectie zonder huidige of eerdere bewijzen van resistentie tegen de klasse van de integrase-inhibitoren, emtricitabine of tenofovir.*

*<https://www.bcfi.be/nl/gows/query?number=877#blc>*

*Aan geen van bovenvermelde indicaties wordt voldaan: resistentie wordt niet aangetoond of vermeld op het SMG, noch is dit een de novo behandeling.*

*De nood van omschakeling naar andere medicatie wordt niet gestaafd. Daarom sluiten we aan bij het eerder gegeven advies.*

De ambtenaar-geneesheer legt op omstandige wijze uit waarom het medicijn biktarvy niet noodzakelijk is, reden waarom hij kan volstaan met zich aan te sluiten bij het vorige medisch advies, waarbij de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de destijds als noodzakelijk aangemerkte medicatie in India werd nagegaan. De ambtenaar-geneesheer geeft zelf aan dat de nood aan omschakeling naar andere medicatie niet wordt gestaafd. De loutere stelling van de verzoekende partij dat uit de wijziging van medicatie op zich impliciet moet blijken dat het om een noodzakelijke wijziging in de behandeling kan niet volstaan om het onderbouwde oordeel van de ambtenaar-geneesheer te weerleggen. Door de keuze voor het woord “impliciet” in haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij trouwens zelf ook aan dat de omschakeling naar andere medicatie niet wordt gestaafd, zodat de conclusie van de ambtenaar-geneesheer op dat punt correct is. Verder kan de verzoekende partij gelet op de duidelijke en met stukken onderbouwde advies van de ambtenaar-geneesheer over de wijziging in de medicatie niet ernstig voorhouden dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met de wijziging. De Raad herhaalt dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer ondubbelzinnig blijkt waarom hij van oordeel is dat het om een niet-noodzakelijke wijziging in de medicatie gaat, zodat een verwijzing naar een vorig advies kan volstaan. Evenmin kan de verzoekende partij gelet op het voorgaande volhouden dat zij geen inzicht heeft in de redenen waarom de ambtenaar-geneesheer de wijziging in de medicatie als niet noodzakelijk beschouwt. Er wordt in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt wel degelijk gemotiveerd waarom de ambtenaar-geneesheer tot een “andersluidend oordeel” komt. De verzoekende partij slaagt er, zoals net uiteengezet, echter niet in aan te tonen dat de ambtenaar-geneesheer in de gegeven omstandigheden verkeerdelijk tot zijn oordeel kwam, laat staan dat de verzoekende partij de gronden van het advies weerlegt.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat door de ambtenaar-geneesheer geen onderzoek werd gevoerd naar de gevolgen van de omschakeling naar de eerdere medicatie, kan worden opgemerkt dat door de behandelend arts in het standaard medisch getuigschrift zoals de ambtenaar-geneesheer opmerkt niet de noodzaak van de omschakeling naar biktarvy werd gestaafd. Als de verzoekende partij verwacht dat in het advies wordt gemotiveerd omtrent de mogelijke gevolgen van een terugschakeling naar de oude medicatie, kan van haar worden verwacht dat zij in het kader van de meest recente aanvraag minstens aangeeft welke (negatieve) gevolgen een wijziging van medicatie zouden hebben, of dat zij door de arts de gevolgen van een wijziging laat attesteren. De verzoekende partij gaat er aan voorbij dat de bewijslast in het kader van een aanvraagprocedure op de aanvrager rust.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de formele en materiële motiveringsplicht, van artikel 9<sup>ter</sup> van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat er sprake is van machtsoverschrijding of van de schending van substantiële vormvereisten of dat de bestreden beslissing indruist tegen de openbare orde.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens werd aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Dit is niet het geval.

Het middel is ongegrond.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Enig artikel.**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU